

Hardcore Hindu

En sen nat i december 1949 sneg en gruppe hinduer sig ind i Babri Masjid-moskeen i byen Ayodhya, og placerede en statue af guden Rama under moskeens centrale kuppel. Statuen – en såkaldt Ram Lalla – forestillede Rama som barn og var ikke mere end syv tommer stor. Men 40 år senere skulle statuen komme til at kaste lange skygger over det politiske landskab, og blive omdrejningspunkt for den hindunationale vækkelse, den vigtigste ideologiske strømning i Indien i dag.

Kontroversen om Babri Masjid-moskeen afspejler striden mellem hinduer og muslimer i sin mest rendyrkede form. Ayodhya er en af hinduernes helligste byer; troende hinduer mener, at det er her guden Rama blev født i en fjern mytologisk tid. Men i 1528 blev Ayodhya indtaget af muslimske soldater fra Centralasien, der opførte en moske direkte oven på Ramas formodede fødested. Et gammelt hindutempel til ære for Rama blev revet ned og dens søjler genanvendt i moskeen. Den ny moske fik navnet Babri Masjid, til ære for deres anfører Babur, mogulrigets grundlægger.

For hindunationalisterne er Babri Masjid moskeen selveste inkarnationen af deres historiske fortælling; historien om de muslimske horder, der kom ridende ned fra de centralasiatiske stepper, plyndrede og voldtog i flæng, besatte deres land, rev templerne ned og tvangskonverterede hinduerne. Det er historien om den muslimske invasion, der satte et punktum for den hinduistiske guldalder, og indvarslede en 1.000 år lang mørk muslimsk middelalder.

Fra midten af 1800-tallet – og med stigende intensitet op gennem det 20. århundrede – blev Ayodhya et arnested for stridigheder, efterhånden som religiøs identitet blev en af de vigtigste markører og inderne mobiliserede sig politisk omkring hinduistiske og muslimske bannere. I 1924 kom det til alvorlige sammenstød, da et hinduistisk følge marcherede forbi

Babri Masjid til lyden af hinduistiske hymner, alt i mens de viftede med deres ikoner af Rama i barnefigur. Briterne forsøgte at forsonde parterne ved at tillade hinduer at tilbede Rama i umiddelbar nærhed af Babri Masjid, men efter uafhængigheden i 1947 valgte Nehrus regering den modsatte kurs: Babri Masjid blev afspærret for begge trossamfund, og bevogtet af en muslimsk og hinduistisk vagt.

Men i 1949 blussede sagen op på ny, da den hinduistiske vagt lod en lille gruppe af aktivister snige sig ind i moskeen med deres Ram Lilla-statue. Klokkeren tre om morgenen, en særlig hellig stund for hinduerne, udførte sadhuerne deres ritualer med sang, bøn og bjældeklang. På vej ud af døren truede de den muslimske vagt – det var ham, der havde nattevagten – til at bekræfte Ramas genkomst overfor myndighederne. Næste dag gjorde han som befaleet, og berettede om hvordan han klokken tre om natten havde set et gyldent lys fra moskeens inderste gemakker, og hvordan Ramas skikkelse havde manifesteret sig i lyset. Rygtet bredte sig som en lynild blandt byens borgere, at Rama krævede sit fødetempel genopført.[\[1\]](#)

Den latente konflikt brød ud i nye slagsmål, men Nehrus regering lagde hurtigt låg på sagen. Det sidste de ønskede var nye sekteriske uroligheder, minderne fra blodbadet i 1947 var stadig frisk i erindring. Og dem som ønskede fronterne trukket op – hindunationalisterne – var ideologisk stækkede. Mordet på Mahatma Gandhi, udført af én af deres egne, havde sendt bevægelsen ud i en politisk dvale, der varede helt frem til 1970'erne.

Men det var først i 1980'erne, at hindunationalisterne for alvor fik greb om den brede befolkning, og det som skabte størst gehør blandt hinduerne, var kampen om Ramas tempel i Babri Masjid. Den hindunationale vækkelsesorganisation VHP startede en kampagne for "befrielsen af Rama fra det muslimske fængsel", som havde bred folkelig opbakning. Den siddende statsminister Rajiv Gandhi, presset af Bofors-skandalen og svigtende vælgertal, udtrykte sympati for hindunationalisterne

ønsker i et håbløst forsøg på at takkes de hinduistiske vælgere. I 1986 blev porten til Babri Masjid slået op for hinduistiske pilgrimme. Men Rajiv Gandhis knæfald satte ikke et punktum på striden i Ayodhya. Tværtimod var den først begyndt. Snart skulle striden om Rama-templet munde ud i to af de blodigste begivenheder i moderne indisk historie; nedrivningen af Babri Masjid i 1992 og massakren i Gujarat i 2002.

I dag står hindunationalisterne stærkere end nogensinde. Bevægelsens politiske gren, BJP, har absolut flertal i parlamentet og statsminister Modi og en række af ministrene har nære forbindelser til den militante hindunationale moderorganisation, RSS. Deres mål er naturligvis et mere hindunationalistisk Indien. Men hvad indebærer det? Hvem er hindunationalisterne? Hvad vil de? Og hvorfor fik de en renæssance i 1980'erne?

Et opgør med fortiden

I 1906 opsøgte Mohandas K. Gandhi en indisk jurastuderende ved navn Vinayak Sarvarkar i London. Sarvarkar var i færd med at stege rejer, og tilbød at dele sit måltid med Gandhi. Da Gandhi afstod, han var jo aktivt medlem af britisk vegetarforening, svarede Sarvarkar, at kun et fjols ville prøve at bekæmpe briterne uden først at indtage en god dosis protein. Gandhi var på det tidspunkt godt i gang med at afprøve sin principper om passiv modstand og civil ulydighed i Sydafrika. Sarvarkar troede ikke på Gandhis pacifistiske metoder, som blot ville bekræfte briterne i deres forestilling om den svage hindu, der ikke kunne slås. Kun gennem væbnet kamp kunne inderne vinde deres frihed og selvrespekt.

Generelt er den militante del af den indiske frihedskamp blevet nedtonet i den kollektive erindring. Gandhis eftermæle kaster lange skygger over indisk historie, og allerede i slutningen af 1800-tallet plæderede Kongresbevægelsens "varme fløj" for væbnet opstand. Det handlede til dels om en slags

historisk bodsgang. Væbnet oprør var den eneste måde hvorved hinduerne kunne genrejse deres ære og værdighed efter tusinde års ydmygelse, og bevise over for sig selv og andre, at de ikke var er svagt og kvindagtigt folkefærd.

Komplekset var i høj grad en kolonial konstruktion, der udsprang af briternes orientalistiske syn på inderne, især hinduerne, som værende grundlæggende feminine og feje og ude af stand til at slås (se kapitel: *En klasse for sig > Gamle dyder i en global verden*). Østen blev et spejl på Vestens overlegenhed. Det forklarede hvordan briterne, et lille folk fra nogle små regnvåde øer, kunne underkaste sig det mægtige og højtudviklede Indien, og det retfærdiggjorde deres civilisatoriske mission. Det var briternes pligt at løfte "the natives" ud af deres forplumrede, overtroiske mørke; at herske var den "hvide mands byrde".

De britiske race-stereotyper blev bestemmende for de jobs, inderne kunne få i kolonistyrets sold. Briterne rekrutterede deres soldater fra de såkaldt "martial races", Sikh, Pashto, Gurkha og Rajput, mens de tyndarmede højkastehinduer fra Bengalen blev brugt som jurister, embedsmænd og bureaukrater i den britiske forvaltning. Dog måtte hinduerne ikke fungere som dommere over "den hvide mand". Deres svæklinge-agtige karakter ville gøre dem ude af stand til at anskue den tiltalte i et klart lys, de ville enten lade sig intimidere af hans maskuline kraft, eller lade sig styre af smålighed og dømme ham uretfærdigt, mente altså briterne.

Inderne var grundlæggende irrationelle, religiøse væsener, og derfor måtte deres egen selvforståelse i sagens natur bygge på forestillinger om kaste og religion. Det fik afgørende betydning for spørgerammen til briternes folketællinger, deres oprettelse af separate valgkredse og deres del-og-hersk strategi. Alle var de skåret over en religiøs eller kastemæssig læst. Mange historikere mener, at briternes fortælling blev en selvopfyldende profeti.

Af vedvarende relevans, stadig i dag, er briternes periodisering af indisk historie i tre store faser: En hinduistisk guldalder, en muslimsk middelalder og en britisk renæssance. Ifølge nyere historieforskning tyder alt på, at denne identitet som hindu og muslim først tog form i løbet af 1800-tallet, og at den historiske tredeling i virkeligheden siger mere om nutiden end fortiden. Alligevel har briternes opdeling vist sig at være usædvanlig sejlivet. Den var ideologisk bekvem for briterne, senere for nationalisterne og i dag for hindunationalister. Den er herligt pædagogisk og nem at overskue for lænestolshistorikere.[\[2\]](#)

For hindunationalisterne udgør det hele deres historiske berettigelse, for den forklarer hvorfor hinduerne blev besat af muslimer og briter, og bekræfter Indien som en grundlæggende hinduistisk nation, tilmed en nation med en lang og stolt historie, før muslimerne kom ridende ned fra nordvest. Det er en udbredt holdning blandt hindunationalister, at de episke gudefortællinger Ramayana og Mahabharata dækker over egentlige historiske begivenheder, at Rama var et menneske i kød og blod og at fortidens hinduer levede i et utopisk, højteknologisk samfund, der omfattende atombomber, radaranlæg og inter-galaktiske rumraketter. Indien var menneskehedens vugge, som spredte civilisationens lys ud over resten af verden.

Den britiske faseopdeling indplacerer også Indiens muslimske herskere som fremmede erobrere, og dermed Indiens muslimer og kristne som oprindelige hinduer, der blev lokket eller truet til konvertering. Derfor bør de også vende tilbage til den hinduistiske fold. Endelig leverer modellen et historisk pejlemærke for fremtidens Indien, en vej ud af moradset. Hindunationalisterne ønsker at vende tilbage til den hinduistiske guldalder, hvor alt var godt, før muslimerne kom. Og det kræver styrke, sammenhold og disciplin. Det kræver, at hinduerne én gang for alle fralægger sig deres kvindagtige manerer og bliver hårdtslående og maskuline.

[1] Peter Van Der Veer: *Religious Nationalism, Hindus and Muslims in India*, s. 2-3. Christophe Jaffrelot: *Religion, Politics and Caste in India*, s. 350-51. Wall Street Journal, 10/12-2012: *Ayodhya, the Battle for India's Soul: The Complete Story*.

[2] Metcalf & Metcalf: *A Concise History of Modern India*, s. 2-3.